

**UDSKRIFT
AF
HØJESTERETS DOMBOG**

D O M

afsagt af Højesteret torsdag den 12. juni 2003 i sag

550/2002

2. afdeling

Rigsadvokaten

mod

Tiltalte

(advokat Mikael Bernhoft, e.o.)

I tidligere instanser er afsagt dom af Københavns Byrets 26. afdeling den 20. september 2001 og af Østre Landsrets 19. afdeling den 5. marts 2002.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Marie-Louise Andreassen, Poul Sørensen, Torben Melchior, Peter Blok og Thomas Rørdam.

Landsrettens dom er anket af tiltalte med principal påstand om stadfæstelse af byrettens dom. Tiltalte har subsidiært påstået formildelse og frifindelse for påstanden om rettighedsfrakendelse.

Anklagemyndigheden har påstået skærpeelse.

Tiltalte er - ud over ved Østre Landsrets ankedom af 22. december 1992, der stadfæstede byrettens dom af 4. maj 1990 -

tidligere ved Østre Landsrets ankedom af 12. november 1998 straffet med en bøde på 200 kr. for overtrædelse af naturbeskyttelsesloven.

Højesterets bemærkninger.

Af de grunde, der er anført af landsretten, tiltræder Højesteret, at tiltalte i forhold 1-10 har gjort sig skyldig i hæleri af særlig grov beskaffenhed, jf. den gældende bestemmelse i straffelovens § 290, stk. 2, og den tidligere bestemmelse i § 286, stk. 3, og at forholdene derfor ikke er forældet, jf. lovens § 93, stk. 1, nr. 3.

Højesteret tiltræder endvidere, at straffen er fastsat til fængsel i 1 år og 6 måneder. Denne straf er væsentligt lavere end den straf, som normalt skulle udmåles efter karakteren og omfanget af den begåede kriminalitet, idet det langvarige sagsforløb som anført af landsretten er tillagt betydning som en strafnedsættende omstændighed. Der er herved taget hensyn til, at der på grund af sagens samlede varighed sammenholdt med, at sagen fra september 1996 ikke blev fremmet gennem en periode på ca. 2 år, må antages at foreligge en overtrædelse af bestemmelsen i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 6, stk. 1, om rettergang inden en rimelig frist.

Straffen er en tillægsstraf til den straf, tiltalte blev idømt ved landsrettens ankedom af 12. november 1998, jf. straffelovens § 89.

Når henses til karakteren og omfanget af den begåede kriminalitet og til tiltaltes tidligere straf for bedrageri tiltræder Højesteret, at sagens varighed derimod ikke kan begrunde, at straffen helt eller delvis gøres betinget.

Det tiltrædes endvidere, at heller ikke de foreliggende oplysninger om tiltaltes helbredsmæssige forhold kan føre til, at straffen helt eller delvis gøres betinget.

Under hensyn til den tid, der er forløbet, siden forholdene blev begået, sammenholdt med tiltaltes rolle som formidler og mellemmand, finder Højesteret ikke tilstrækkeligt grundlag for at træffe bestemmelse om rettighedsfrakendelse. Tiltalte frifindes derfor for anklagemyndighedens påstand herom.

Med denne ændring stadfæster Højesteret herefter landsrettens dom.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes med den ændring, at bestemmelsen om rettighedsfrakendelse udgår.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for Højesteret.

--oo0oo--

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Højesteret, den 12. juni 2003.